

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219201219
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2219201219.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v spore žalobcu: K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, XXX XX O., zastúpený splnomocnenkyňou : JUDr. J. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, X., proti žalovanej: W. B., rod. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. č. XXXX/XX, XXX XX O., zastúpená advokátkou: JUDr. Ildikó Uleklová, Jesenského 5026/13A, Dunajská Streda, o vrátenie daru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 21C/12/2019-129 zo dňa 19. novembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaná má nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 630 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že žalobca pred súdom nepredložil také dôkazy, ktoré by preukázali, že sa žalovaná dopustila konania uvedeného v § 630 Občianskeho zákonníka. Nárok na vrátenie daru odôvodnil týmito skutočnosťami: vulgárne a bezohľadné správanie sa žalovanej voči žalobcovi, odmietnutie zriadiť vecné bremeno doživotného užívania žalovanou spojené s vyhrážkami, že žalovaná nehnuteľnosť predá, odcudzenie bankomatovej karty, čo podložil trestným oznámením podaným na žalovanú, odcudzenie predmetov, ktoré majú podľa jeho slov vysokú hodnotu a mali byť spomienkou na jeho zosnulú manželku, navádzanie syna žalobcu - brata žalovanej Z. L. na krivú výpoveď v trestnom konaní. Žiadne z uvedených tvrdení sa žalobcovi nepodarilo v súdnom konaní preukázať.

Pokiaľ ide o vecné bremeno doživotného užívania, žalobca nepreukázal nielen nesúhlas žalovanej s jeho zriadením, ale ani existenciu dohody na budúcom zriadení práva doživotného užívania. Napriek neuneseniu dôkazného bremena však žalovaná ešte počas konania v prejednávanej veci navrhovala žalobcovi zriadenie tohto práva, pokiaľ má na tom záujem. Na uvedenú ponuku však žalobca nijakým spôsobom nereflektoval. Súd má za potrebné zdôrazniť tiež skutočnosť, že napriek tomu, že k dohode o práve doživotného užívania nedošlo (čo vyplýva tiež z výpovede svedka O. B.), žalovaná neurobila žiadne kroky k vyprataniu žalobcu - otca z darovanej nehnuteľnosti - a to napriek podanému trestnému oznámeniu.

Žalobca ďalej tvrdil, že žalovaná mu odcudzila bankomatovú kartu, čo podložil potvrdením o podaní trestného oznámenia voči žalovanej. Toto tvrdenie bolo vyvrátené obsahom vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v Dunajskej Strede ČVS: ORP-134/2-VYS-DS-2019, z ktorého vyplynulo, že žalobca žalovanej predmetnú bankomatovú kartu (od roku 2012 muselo ísť o viac kusov kariet) sám odovzdal za tým účelom, aby mu vyberala potrebné sumy, keďže on nevedel s bankomatmi pracovať. Konsenzus na používaní karty žalobkyňou potvrdila tiež svedkyňa T. S.. Z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Dunajskej Strede ORP-134/2-VYS-DS-2019 zo 17.04.2019 vyplýva tiež, že po objasnení merita veci žalobca sám uviedol, že jeho dcéra konala v súlade s jeho pokynmi. Ďalším argumentom bolo odcudzenie cenností, ktoré však žalobca bližšie nevymedzil a neskôr v konaní uviedol, že pre prejednanú vec sú irelevantné. V tomto bode teda žalobca neuniesol ani bremeno tvrdenia.

Súd vyhodnotil výpoveď svedka Z. L. na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 22.10.2019 ako nedôveryhodnú a účelovú. Svedok uviedol, že žalovaná ho ovplyvňovala tým smerom, aby označil žalobcu - otca za finančne negramotného a aby podali návrh na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony žalobcu. Za uvedené mu mala sľúbiť polovicu kúpnej ceny domu. Zároveň svedok uviedol, že na výsluchu na polícii vypovedal pravdu. Jeho výpoveď na polícii však vyznela v prospech žalovanej. Uviedol, že žalovaná mala u seba bankomatové karty so súhlasom otca a tiež, že matka jej darovala nejaké cennosti. Pokiaľ teda pravdivá výpoveď bola v prospech žalovanej, táto nemala žiaden motív ovplyvňovať svedka Z. L., aby sa nad rámec pravdivých skutočností vyjadroval aj k finančnej gramotnosti žalobcu, navyše, pokiaľ bola finančná gramotnosť žalobcu pre trestné konania irelevantná. Takisto neexistoval žiaden dôvod, aby mu za takéto - na podstate výpovede nič nemeniace - vyjadrenie žalovaná ponúkala 1/2 kúpnej ceny nehnuteľnosti (ktorú podľa svojich slov nechcela predať, a na ktorej ešte v priebehu súdneho konania navrhovala zriadenie práva doživotného užívania žalobcu). Dôveryhodnosť výpovede svedka Z. L. na pojednávaní tunajšieho súdu znižuje tiež skutočnosť, že na výsluchu na polícii nič o tvrdenom ovplyvňovaní zo strany žalovanej neuviedol. Z uvedeného dôvodu dospel súd k záveru, že svedok L. vypovedal na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 22.10.2019 účelovo, v snahe podporiť tvrdenia svojho otca.

V priebehu celého konania, výpoveďami svedkov sa takisto nepreukázalo agresívne, urážlivé alebo inak dobré mravy porušujúce konanie žalovanej voči žalobcovi. Zhoršenie vzťahov je aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal na žalovanú nedôvodné trestné oznámenie, pochopiteľné.

Zo svedeckých výpovedí nevyplývalo správanie sa žalovanej voči žalobcovi, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Svedkyňa N. X. iba uviedla, že žalovaná prestala navštevovať domácnosť žalobcu, čo je možné považovať za adekvátnu reakciu na žalobcov konanie.

4. Žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom advokátky a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) Civilného sporového poriadku. Dôvodil tým, že rozsudok trpí závažnými právnymi, procesnými a inými vadami spôsobujúcimi arbitrárnosť a porušenie práva na spravodlivý proces, súd obišiel povinnosť dokazovania v merite veci porušením princípu rovnosti zbraní. Súd prvej inštancie v prejednávaní veci na úkor rovnosti zbraní nesprávne uplatnil koncentračnú zásadu. Nepripusteným dôkazom, že žalovaná ovplyvňovala a navádzala svojho brata na krivú svedeckú výpoveď je vážnym pochybením súdu, z ktorého jednoznačne vyplýva korekcia následku nesplnenia procesnej povinnosti a to poskytnúť sporovej strane garantované práva na základe princípu rovnosti zbraní. Súd nesprávne aplikoval koncentračnú zásadu, keď na pojednávaní vyšli najavo nové skutočnosti, na základe čoho si žalobca chcel uplatniť svoje procesné práva, avšak mu to bolo zamietnuté. V prejednanom spore nebolo dodržané právo na zákonné, spravodlivé a presvedčivé súdne rozhodnutie. Súd prvej inštancie v rozpore so skutočným stavom vo veci samej vyhodnotil celý dej, ako medzi sporovými stranami prebiehal a ktorý viedol otca k podaniu žaloby proti vlastnej dcére, čo vyvrcholilo výslovným prekrútením svedeckej výpovede syna žalobcu Z. L. v prospech žalovanej. Nie je pravdou, že žalovaný prišiel za svojou dcérou s tým, že od nej požadoval predaj domu, aby si mohol kúpiť garsónku v J. U. za 40.000,- eur, s čím dcéra nesúhlasila. Skutočný stav je taký, že takéto pranie žalobca nikdy nemal. Súdu predložili listinné dôkazy týkajúce sa vlastníctva jeho priateľky. Súd si tieto dôkazy prezrel avšak ich vrátil žalobcovi, žiadnym spôsobom sa s nimi nevysporiadal. Žalobca mal mať v banke uložených 40.000,- eur ktoré si šetril, s týmito počítal a za túto sumu si chcel zakúpiť manzardku a nie za predaj domu. Tento dôkaz vo svojom odôvodnení vôbec nespomenul, pripája ho odvolateľ

k odvolaniu. Žalobca sa v dedine dozvedel, že nehnuteľnosť sa predáva bez vecného bremena. V rodinnom dome žalovaného už tri roky nikto nevidel. Odvolateľ trvá na tom, že žalovaná ovplyvňovala svedka Z. L., jej vysvetlenia za akým účelom sa s ním stretla sú nelogické, nebol dôvod na neprimeranú aktivitu žalovanej. Svedok Z. L. potvrdil, že ho sestra - žalovaná nahovárala na krivú svedeckú výpoveď, obsahom čoho malo byť tvrdenie, že otec trpí Alzheimerovou chorobou, má obmedzenú svojprávnosť, nerozumie financiám, že bude vypovedať podľa jej pokynov, tak polovica kúpnej ceny za predaj domu pôjde svedkovi. Svedok takýto návrh sestry odmietol. Nebol dôvod, aby sa svedok k týmto záležitostiam vyjadroval počas výpovede pred vyšetrovateľom, pretože sa netýkali meritu predmetu vyšetrovania. Za porušenie zásady rovnosti zbraní považuje skutočnosť, že súd výpoveď tohto svedka vyhodnotil ako nedôveryhodnú a účelovú. Žalobca navrhol vypočuť aj svedkyňu G. X., ktorá má kanceláriu neďaleko od advokátskej kancelárie kam si zavolała žalovaná svojho brata, keďže po odmietnutí návrhu žalovanej prišiel spontánne k pani X. a celý priebeh tejto iniciatívy sestry porozprával a súd porušil zásadu rovnosti zbraní tým, že odmietol tento dôkaz vykonať s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania, pretože nenavrhol vykonať toto dokazovanie dňa 22.10.2009 a svedkovi ani nepoložil otázku na existenciu či okolnosti predmetného rozhovoru. Tiež odmietol vykonať dokazovanie výpismi z účtu vedeného na meno žalobcu v U. U. aj napriek tomu, že žalobca toto dokazovanie navrhol vykonať. Súdu bolo oznámené, že nie je v možnostiach žalobcu výpisy z účtu z objektívnych dôvodov zabezpečiť. Nebol ochotný vykonať žiadnu súčinnosť. Čo sa týka svedeckej výpovedi O. B., tento bol so žalovanou v rozvodovom konaní, prehlásil, že 2 roky spolu nežijú, teda nemohol mať vedomosť o rozhodujúcich skutočnostiach. Výpoveď tohto svedka nebola spontánna ani pravdivá, pretože sa vyjadroval k veciam o ktorých nemôže mať žiadne vedomosti ani informácie, ktoré mu boli poskytnuté len za tým účelom, aby vyzneli v prospech žalovanej. Hovoril o veciach ktoré nevnímal vlastnými zmyslami, nemal sa to ako dozvedieť. Výpoveď tohto svedka nebola označená za účelovú. Navrhli vypočuť aj samotného vyšetrovateľa k zvolenému spôsobu jeho predvolania svedka Z. L. na výsluch, tento dôkaz takisto nebol vykonaný. Žalobca ďalej dôvodí, že písomné vyhotovenie rozsudku nie je presvedčivé, náležite vyargumentované, neúplné, je porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie ani nerešpektoval povinnosť vysporiadať sa s právne významnými námietkami účastníka súdneho konania. Navrhuje preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. K odvolaniu doložil ďalšie listinné dôkazy.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná prostredníctvom advokátky. Uviedla, že konanie ako celok považuje za spravodlivé, napadnuté rozhodnutie za zákonné a dostatočne odôvodnené. Žalovaná má za to, že súd bol ešte benevolentný k žalobcovi pri uplatňovaní zásady koncentrácie konania, pretože žalobcu usmerňoval, niektoré dôkazy z jeho strany neskôr pripustil. Žalobca ani nepreukázal stav svojho účtu od ktorého odvodzuje celé nedorozumenie so svojou dcérou, preto aj odôvodnenie súdu v tomto smere je presvedčivé, správne. Sám žalobca uvádza, že mal predložiť akési výpisy z banky po ich obdržaní, ktoré sa malo udiť do 30 dní od požiadania o ne, ale ani v odvolaní takéto dôkazy nepredkladá. Dokonca aj niekoľkokrát aj na pojednávaní uznal, že sám nevie čo sa v nich nachádza. Podstatné podľa názoru žalovanej strany je v nich vyjadrenie k tomu ako vypovedal Z. L., ktorého výpoveď podľa odvolania bola nesprávne vyhodnotená v čom vidí žalobca porušenie zásady rovnosti zbraní, keďže táto výpoveď podľa názoru žalobcu bola spontánna, pravdivá, no napriek tomu sa na ňu neprihliadalo. Myšlienkový sled žalobcu postráda akúkoľvek logiku keď naďalej argumentuje tým, že mal byť tento svedok zo strany žalovanej ovplyvňovaný, no sám tento spontánne a pravdivo hovoriaci človek vo svojej výpovedi potvrdil, že sa nenechal ovplyvniť vypovedal v trestnom konaní pravdu, čo bolo ale v prospech žalovanej. Ale vyvstáva otázka prečo by mala žalovaná hocikoho ovplyvňovať kto chcel vypovedať v jej prospech. Súd však aj na túto okolnosť poukázal. Dôkazy predložené k odvolaniu ohľadne majetkovej situácie priateľky žalobcu nemôžu byť brané ako dôkaz a majú byť vylúčené a to predovšetkým z hľadiska vytykanej zásady koncentrácie konania, keďže existovali už aj počas konania a zo strany žalovaného predložené neboli. Rovnako irelevantný je aj dôkaz výpovede p. G. X., ktorá sa k meritu veci zrejme ani nevedela vyjadriť, keďže sama pomery v rodine nepozná, žalovanú osobne vôbec a ak by niečo o predmete sporu vedela povedať, boli by to len sprostredkované informácie, ktoré mala od žalobcu prípadne od tretích osôb. Žalobca vo svojom odvolaní opisuje len subjektívny pocit vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu. Navrhuje preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal aj náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu

prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom konania je požiadavka žalobcu na vrátenie daru od žalovanej a to nehnuteľností v podiele 1/2 z celku, evidovaných Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálny odbor pre okres Dunajská Streda, obec O., katastrálne územie V. O. na liste vlastníctva č. XXX, parcela registra „C“ parc. č. 117/19 o výmere 400 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parcela registra „C“, parc. č. 135/6 o výmere 257m², druh pozemku: záhrada a rodinný dom so súpisným č. XXX, postavený na pozemku s parcelným č. 117/16 stavba so súpisným č. XXX. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Žalobca nesúhlasil s rozsudkom súdu prvej inštancie, v odvolaní poukazoval najmä na to, že postupom súdu prvej inštancie došlo k nesprávnej aplikácii koncentračnej zásady, namietal nesprávne vyhodnotenie svedeckej výpovede syna žalobcu, súd nevykonal všetky navrhnuté dôkazy, a to výsluchom svedkyne G. X. a výpismi z účtu žalobcu a napokon sa súd nevysporiadal s významnými námietkami strán. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu vo veci samej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či súd prvej inštancie vykonal všetky potrebné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností a či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam.

9. Podľa § 387 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2).

10. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takehoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku vo veci samej, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku vo veci samej, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku vo veci samej. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by

sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), e), f) Civilného sporového poriadku.

13. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

14. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné.

15. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

16. V tejto súvislosti považoval odvolací súd za potrebné vyjadriť sa k postupu súdu prvej inštancie pri uplatnení koncentračnej zásady.

17. Podľa § 153 ods. 1 Civilného sporového poriadku strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

18. Podľa § 153 ods. 2 Civilného sporového poriadku na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

19. Podľa § 153 ods. 3 Civilného sporového poriadku ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

20. Sporové konanie je ovládané zásadou koncentrácie konania. Znamená to, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas nespôsobuje (za zákonom ustanovených podmienok) procesnoprávne účinky, čo znamená, že súd na procesný úkon neprihliada. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (§ 149). Strana sporu má procesnú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. V prípade porušenia povinnosti predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas môže nastúpiť sankcia predpokladaná v § 153 ods. 2 a 3, prípadne aj iné následky. Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré nie je včasné, je definované v § 153 ods. 1, druhá veta. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na procesný úkon neprihliadnuť (nepriзнаť mu procesnoprávne účinky). Oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany môže súd ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitosť sporu) alebo subjektívnych kritérií (napr. schopnosť účastníka rozpoznať potrebu tvrdiť určité skutočnosti).

21. Odvolateľ namietal odmietnutie vykonania navrhovaného dôkazu výsluchom svedkyne G. X. súdom prvej inštancie.

22. Súd prvej inštancie svoj postup z akých dôvodov nevykonal výsluch svedkyne G. X. vysvetlil v bode 9. odôvodnenia rozsudku, pričom uviedol, že výsluch svedkyne bol navrhnutý na pojednávaní dňa 11.11.2019 splnomocnenkyňou žalobcu, súd navrhnutý dôkaz nevykonal s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania, keďže žalobca mal mať vedomosť o rozhovore medzi svedkom Z. L. a G. X. už počas pojednávania, na ktorom bol vykonaný výsluch svedka Z. L., t.j. 22.10.2019, avšak takéto skutkové tvrdenie včas nepredniesol, dňa 22.10.2019 nenavrhoval vykonať dokazovanie výsluchom svedkyne X. a ani svedkovi Z. L. nepoložil počas výsluchu otázku na existenciu či okolnosti predmetného rozhovoru s G. X..

23. Súdom prvej inštancie popísané skutočnosti zodpovedajú obsahu spisu, odvolací súd je rovnakého názoru, že žalobca neuplatnil prostriedok procesného útoku - výsluch svedkyne G. X. včas, pretože žalobca mohol uplatniť návrh na výsluch svedkyne skôr a to najskôr na pojednávaní 22.10.2019, čo však neurobil ani v primeranej lehote po pojednávaní, pričom súd prvej inštancie oneskorené uplatnenie návrhu na výsluch svedkyne neospravedlnil, keď nezistil žiadne relevantné okolnosti pre ospravedlnenie. Súd prvej inštancie preto správne na návrh žalobcu vykonať výsluch svedkyne neprihliadol. Odvolací súd nezistil nesprávnosť aplikácie sudcovskej koncentračnej zásady súdom prvej inštancie, preto odvolaciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

24. Odvolateľ namietal vyhodnotenie svedeckej výpovede Z. L. ako nedôveryhodnú a účelovú.

25. V súvislosti s hodnotením svedeckej výpovede ktorej vierohodnosť, resp. účelovosť namieta žalobca v odvolaní, odvolací súd poukazuje na to, že svedok vypovedá v civilnom sporovom konaní o tom, čo svojimi zmyslami vnímal, o skutočnostiach tvoriacich predmet výsluchu, teda čo bezprostredne vnímal. Pri dôkaze výpovede svedka súd hodnotí vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k prejednávanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň k okolnostiam, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k chovaniu pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov, do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, poprípade, či sa vzájomne dopĺňujú. Odvolací súd v zmysle odvolacích dôvodov žalobcu nevidel postup pre záver o vierohodnosti výpovede svedka Z. L.. Odvolací súd konštatuje, že hodnotenie tejto svedeckej výpovede vykonané súdom prvej inštancie bolo primerané, keďže s prihliadnutím na zistené okolnosti, keď súd prvej inštancie pri hodnotení tejto výpovede kládol dôraz na okolnosť, ako bol svedok zúčastnený skutočnosťami, o ktorých vypovedal, vo väzbe na vzájomnú súvislosť udalostí, na poznatky získané na základe hodnotenia iných dôkazov, teda do akej miery je výpoveď tohto svedka súladná s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú a až po celkovom posúdení vyslovil záver

o jej pravdivosti vo vzťahu k preukazovaným skutočnostiam, pričom súd prvej inštancie túto svedeckú výpoveď nevyhodnocoval izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi vykonanými v prejednávanej sporovej veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol k námietke žalobcu o nesprávnom vyhodnotení svedeckej výpovede Z. L., ktorý vypovedal účelovo so zámerom podporiť tvrdenia žalobcu. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenia odvolateľa ohľadom hodnotenia výpovede svedka O. B., zo zápisnice z pojednávania na ktorom bol vykonaný výsluch tohto svedka, nevyplýva, že strana žalobcu výpoveď spochybnila, svedkovi nekládla žiadne otázky. Preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil aj výpoveď svedka O. B..

26. Odvolateľ tiež dôvodil, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dokazovanie výpismi z účtu žalobcu v banke. K tomuto odvolací súd uvádza, že žalobca síce navrhoval vykonať dokazovanie, avšak žiadne dôkazy nepredložil. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že meškanie predloženia dôkazu riadne zdôvodnili, táto okolnosť z obsahu spisu nevyplýva. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 19.11.2019 vyplýva, že žalobca trval na doplnení dokazovania výpoveďou G. X., iné návrhy neuplatnil. V tejto súvislosti potom ani odvolací argument žalobcu, že uplatnil aj návrh na výsluch vyšetrovateľa nie je dôvodný.

27. Odvolateľ v odvolacom konaní predložil listinné dôkazy, o ktorých tvrdí, že ich predložil súdu prvej inštancie, ktorý si ich pozrel a vrátil ich žalobcovi. Odvolateľ vytýkal súdu, že sa s nimi v rozsudku nevysporiadal. Pokiaľ súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal ich prečítaním, netvorili súbor vykonaných dôkazov, z ktorých ustálil skutkový stav. Žalobca následne ani neuplatnil návrh na vykonanie týchto dôkazov. Preto odvolacia námietka je nenáležitá. Odvolací súd preto tieto v odvolacom konaní predložené listiny považoval za novoty, ktoré v odvolacom konaní sú však prípustné len za zákonom taxatívne vymedzených dôvodov. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetný návrh žalobcu na doplnenie dokazovania v odvolaní predloženými listinnými dôkazmi nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

28. Ako to vyplýva z konštantnej judikatúry, predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru v zmysle súdom prvého stupňa aplikovaného § 630 Občianskeho zákonníka, je také správanie sa obdarovaného k darcovi alebo členom jeho rodiny, ktoré hrubo porušuje dobré mravy. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu teda nie je akékoľvek správanie sa obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity, alebo o porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktoré patria k členom rodiny darcu, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem, alebo zo zmluvného vzťahu. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, pritom treba vychádzať z princípu vzájomnosti, t.j. treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. Ťažko totiž považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním takéto správanie sám vyvoláva a vyprovokúva. V takom prípade možno len všeobecne konštatovať, že ide o spôsob spoločensky nežiaducej vzájomnej komunikácie. Výnimkou by pritom bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu.

29. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 1997, sp. zn. 3Cdo 191/1996 z ustanovenia § 630 Obč. zákonníka vyplýva, že k zániku darovacieho vzťahu podľa cit. ustanovenia dochádza na základe dvoch po sebe nasledujúcich právnych skutočnostiach: a) hrubého porušenia dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny a b) jednostranného právneho úkonu darcu adresovaného obdarovanému. Dobré mravy (boni mores) patria k zásadám súkromného práva, bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom, a teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie

značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem (napr. § 18 a nasl., § 30 a nasl. Zákona o rodine) alebo zo zmluvného vzťahu (lex contractus), pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu.

30. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR z 24.11.1994, sp. zn. 3Cdo 130/1994 negatívne správanie sa obdarovaného k darcovi, alebo jeho rodine, ktoré treba posudzovať ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi sa musí prejavovať objektívne. Právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú právny stav, ktorý má právnu istotu, požíva právnu ochranu s tým, že záväznosť z toho vyplývajúcu zmluvné strany na seba zobrali samy a dobrovoľne. K narušeniu tohto stavu už nemôže dôjsť zo svojvôle darcu. Účastníci zmluvy formou vecného bremena viazaného na osobu (darcov) dohodli pre darcov určité práva a pre obdarovaného povinnosti, obmedzujúceho jeho vlastníckej právo. Tento jeho záväzok je povinný v celom rozsahu plniť. Do akej miery darcovia svoje práva využívajú, v akom rozsahu budú využívať dohodnuté "právo doživotného bývania v rodinnom domčeku v ich izbe, užívania príslušenstva domu a celej záhrady" závisí od nich. Ich práva však nie sú vlastnícke, preto pri užívaní nehnuteľnosti nemôžu svoje práva zneužívať nad rozsah svojich oprávnení a nemôžu si počínať ako vlastníci. Je nad rámec ich oprávnení zasahovať do vlastníctva obdarovaného, napr. odstraňovať stromy bez jeho súhlasu apod. Zachovanie dobrých vzťahov je vecou vzájomnej tolerancie účastníkov. Ťažko považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním priam provokuje. V takom prípade len všeobecne možno konštatovať, že ide o ich spôsob komunikácie.

31. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997, sp. zn. 2Cdo 5/1997 z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného alebo len samotná jeho nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, treba pritom vychádzať z princípu vzájomnosti. To znamená, že treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade by sa totiž nemohol darca úspešne domáhať vrátenia daru, lebo reakciu obdarovaného i keby bola taktiež nevhodná, nebolo by možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Išlo by v takom prípade o spoločensky nežiadúcu vzájomnú komunikáciu medzi darcom a obdarovaným, ktorú by sotva bolo možné charakterizovať ako hrubé porušenie dobrých mravov zo strany obdarovaného. Výnimkou by bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu.

32. Vzťahy medzi žalobcom a žalovanou sú narušené, nebolo však preukázané, že by zo strany žalovanej dochádzalo k správaniu, ktoré by bolo možné považovať za hrubo porušujúce dobré mravy. S poukazom na vyššie uvedené i odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že v danej veci nebolo preukázané naplnenie základnej zákonnej podmienky umožňujúcej darcovi domáhať sa vrátenia daru od obdarovaného podľa hypotézy § 630 Občianskeho zákonníka, a to také správanie sa obdarovanej - žalovanej voči žalobcovi - darcovi, ktorým by došlo k hrubému porušeniu dobrých mravov. Keďže z tohto dôvodu nebolo možné žalobe vyhovieť, prvoinštančný súd správne žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

33. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

34. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, keď žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

35. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

37. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).